

יש

502

שלנו

502 | במה תורנית אידאולוגית ומעשית לחיזוק אחיזתנו בארץ
חשוון תשע"ז | 49 שנים לשחרור ירושלים יש"ע והגולן

הבימה מגיעה לקריית ארבע

8

שבע שנים והודו אחת

6

שמואל ואביגיל אשכנזי

4

הרב בן ציון עמר
רב הישוב שבות רחל

על הפרשה - וירא

הכנסת אורחים, קיבוץ גלויות ויישוב הארץ

מבקש מגיחזי עבדו לשאול אותה מה חסר לה בבית - כהכרת הטוב על הכנסת האורחים. "ויאמר גיחזי אבל בן אין לה ואישה זקן". במידה שמדדה כך מדדו לה, ולאחר תשעה חדשים יולדת האישה בן. ביתה שהיה ריק מדור המשך התמלא בחיים, וכשם שפינתה את ביתה לאורחים, כך התמלא ביתה. בדברה לבעלה ביקשה השונמית להכין לנביא ארבעה חפצים: מטה, שולחן, כסא ומנורה, דברים שלהם זקוק האורח. בתיקוני הזהר כתוב "דמי שמקבל אורחים ברצון שלם הריהו כאילו מקבל פני שכינה", במצווה זו הוא הופך את ביתו מעון להשראת

אברהם אבינו עומד בפני עוד ניסיון, הכנסת אורחים. מדוע במצווה זו שאינה מן החמורות מתנסה אברהם, והעמידה בניסיון אינה קשה? ניסיון אינו רק מבחן הערכה, אלא ניסיונותיו של אברהם הן תכונות שהטביע באישיותו והונחלו לזרעו אחריו. אם כן, מהי התכונה שהטביע אברהם במצוות הכנסת אורחים לזרעו אחריו? בהפטרה נקרא על האישה השונמית, המשתוקקת להכניס אורחים, "זיעבור אלישע... ושם אישה גדולה ותחזק בו לאכול לחם, והיה מידי עברו יסור שמה לאכול לחם". אלישע

זאת השנה העשירית בה מתקיים כנס אילת לעיתונות בו משתתפים מאות אנשי תקשורת, פוליטיקאים, יועצי תקשורת ואנשי יחסי ציבור. גם השנה הגיעה לכנס משלחת סטודנטים לתקשורת מאוניברסיטת אריאל בסיוע מועצת יש"ע ואגודת הסטודנטים באריאל כדי ללמוד, לחוות ובעיקר כדי להבין את עולם התקשורת כפי שהוא נראה במציאות ובצורה שאי אפשר ללמוד על גבי הלוח באוניברסיטה. השבוע בישעמדה - חברי המשלחת משתפים בחוויותיהם מהכנס.

המשך בעמוד הבא >

ירושלים	כניסה	יציאה	חברון	כניסה	יציאה
15:58	17:16	17:13	16:13	17:15	17:15
16:17	17:17	17:14	16:14	17:16	17:16
16:06	17:15	16:10	16:10	17:18	17:18

זמני השבת

< המשך בעמוד 3

מדריך למטייל במעיינות יהודה שומרון ובקעת הירדן

לאוהבי הארץ ספר חובה שאסור לפספס

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

לרכישה: 02-6211999 | www.yeshaclick.co.il

אביגיל זית, 23, סטודנטית לתקשורת שנה ב' באוניברסיטת אריאל

יש קבוצות משחק של משחקים למבוגרים, בה נפגשת חבורה של מכורים למשחקי קופסא ומשחקת במשך שעות. המתבונן מהצד יחשוב שזה נחמד, אבל כנראה גם יחשוב שיש למשתתפים שריטה מסוימת.

חווייה דומה לזו היא כנס העיתונאים באילת. עשרות אנשים מכל גוויי הקשת הישראלית-תקשורתית מתקבצים באילת למספר ימים של קרבות מילים, משפטים ובעיקר רעיונות. ההקבלה הזו מעלה אצלי מספר נקודות. ראשית, לכולם יש ייצוג כזה או אחר בעולם התקשורת הישראלי, כבר אף מגזר לא משאיר את הזירה ריקה. מכאן נובעת גם הנקודה השנייה, לרקוע ברגלים ולבכות לא יעזרו לאף אחד - קח מקלדת ותטרוף את הקלפים. זה אמנם לא תמיד יהיה פשוט, אבל אם אתה גיימר אמיתי יש מצב שפעם, אחרי הרבה קרבות ואימונים, תעלה לגמר.

נעם כהן, 25, סטודנטית לתקשורת שנה ב' באוניברסיטת אריאל

כנס אילת לעיתונות הוא יותר כנס העוסק בעיתונאים ובברנדז' ופחות בתוכן עיתונאי. הייתה פה הזדמנות להסיר את המסך ולהיפגש פנים אל פנים עם האדם שמאחורי העיתונאי. על קפה ועוגה ההילה העיתונאית מאבדת קצת מהיוקרה שלה אך מקבלת ממד יוקרתי אחר. לאכול קינוחים עם חיים יבין, להרים כוסית עם אלון בן דוד, סלפי עם דני קושמרו, וכן, גם קצת להוציא מהכלים את רוני דניאל, ולהבדיל - גדעון לוי אלו לא דברים שהיו קורים במקום אחר ובפלטפורמה אחרת. מהמקום הדרומי ביותר ואולי גם הנמוך ביותר לא תצא תורה. אפילו לא קרוב. אבל המפגש בגובה העיניים היה מעניין, מהנה ומחכים, ללא ספק יצאתי נשכר.

עטרה גרמן, 24, סטודנטית לתקשורת שנה ג' באוניברסיטת אריאל

כשהייתי בת 15, עת לימודי באלופנה, המורה שלי אמרה לנו שהתקשורת במדינת ישראל לא יכולה להיות מאוזנת כי יש בה כוחות חזקים שכל אחד מהם מושך לצד שלו, ומי שימשוך חזק יותר, ישרוד. מאז, כידוע, הרבה השתנה כאן. השיח העיתונאי שעד לעשור האחרון קפא על שמריו, מגיע כל שנה ומתאחד סביב שאלות הקיום של העיתונות בישראל. התקשורת שרובנו זוכים להקשיב לה מרחוק, מתאספת ומקשיבה, בוחנת את עצמה ונותנת מקום לשאלות ודיונים חדשים.

כנס אילת לעיתונות ה-10 הסתיים השבוע. בכנס נטלו חלק אנשי תקשורת פוליטיקאים ודוברים מכל הארץ וממגוון אמצעי התקשורת. משלחת הסטודנטים מאוניברסיטת אריאל שהגיעה בסיוע מועצת יש"ע ואגודת הסטודנטים בלטה בנוכחותה ובתרומתה לדיונים הסוערים. בחרנו להביא מקבץ קצר של רשמים וחוויות של הסטודנטים, על חשיבות ההשתלבות בעולם התקשורת וההשפעה הגדולה של הדור הצעיר על השיח

בעולם של אנשים המתחבאים מאחורי המקלדת, נראה שהקסם של הכנס הוא בכך שאנשי התקשורת פוגשים את עצמם פנים אל פנים. הללו לא מוותרים אף לא לרגע, ובכל מאודם ולפי מצפונם והשקפותיהם מתווכחים על הערכים בהם הם דוגלים. אז האידיאולוגיה לא נעלמה, להיפך - היא בועטת וחזקה מאי פעם, ואם בשביל לשמוע אותה צריך להרחיק עד אילת, אני שם.

נראה שהקסם של הכנס הוא בכך שאנשי התקשורת פוגשים את עצמם פנים אל פנים. הללו לא מוותרים אף לא לרגע, ובכל מאודם ולפי מצפונם והשקפותיהם מתווכחים על הערכים בהם הם דוגלים. אז האידיאולוגיה לא נעלמה, להיפך - היא בועטת וחזקה מאי פעם, ואם בשביל לשמוע אותה צריך להרחיק עד אילת, אני שם.

ראובן פיטוסי, 27, סטודנט לתקשורת שנה ב' באוניברסיטת אריאל

פאנל הדיון על אלאור עזריה היה חם ביותר. הפתיע אותי שדיון בשאלה "האם מדובר בחייל ששגה ברגע גורלי או בגיבור לאומי", הדרדר במהרה לשאלה על מי הם מובילי הדעה שמנהלים את הדיון ומביאים אותו למחוזות אחרים, מסוככים ביותר.

נושא זה מסמל בעיקר את פערי התפישה של החברה הישראלית בתפקידו של צה"ל ביהודה ושומרון. ישנם כאלה שמנצלים את המקרה של החייל הזה, לטובת צבירת הון פוליטי. על כן, בעוד אני יושב בדיון האמור לעסוק בדרך שבה התקשורת משפיעה על ההליך המשפטי, מצאתי את עצמי נסער על כך שנגרנו שוב לדון בפערי החברה הישראלית. יש לתת לצדק לצאת לאור, כי אם לא ניהר נמצא את המדינה היקרה לכולנו עומדת על פיתחם עמוקה ובלתי ניתנת לגישור.

אפרת מרגלית, 22, סטודנטית לתקשורת שנה ג' באוניברסיטת אריאל

במציאות שמשתנה במהירות, מרגיע ומיישב לשמוע אנשים שמדברים מתוך עולם ערכים

אוריאל בן עמרם, 25, סטודנט לתקשורת שנה ב' באוניברסיטת אריאל

הכנס גרם לי להכיר באופן יותר עמוק את הלך הרוח בעולם התקשורת על כל רבדיו, ויותר חשוב - להכיר את הנפשות הפועלות בענף. ידוע שיש כעס רב בקרב אנשי התקשורת על ראש הממשלה בנימין נתניהו בעקבות הרפורמות והשינויים שהוא מנסה לחולל בתעשייה, אך דבר מרכזי שהפתיע אותי מאוד בכנס היה לגלות את המרמור והכעס חסר התקדים ששורר בקרב העיתונאים כלפי נתניהו, הרבה מעבר למה שאנחנו רואים בכלי התקשורת. אני שמח מאוד שיצא לי לצאת לכנס זה, ממנו למדתי והחכמתי רבות בכל הקשור לתקשורת הישראלית ודרכי הפעולה שלה.

ויישוב ארצנו. הריקנות לא תישאר לאורך זמן "וארוכתך מהרה תצמח", "פצחי רינה וצהלי לא חלה כי רבים בני שוממה מבני בעולה אמו ה". בשיבת בניה שבה השכינה למקומה ומתקיים בנו "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך ... ואת האדמה אשר נתת לנו ארץ זבת חלב ודבש". בעמידתו בניסיון מצוות הכנסת האורחים הטביע בנו אברהם את הזריות להשיב את השכינה למקומה, על ידי קיבוץ הגלויות וההשתוקקות למילוי החיסרון. בקיימנו מצוות הכנסת אורחים באהבה ובזריות אנו מוציאים אל הפועל את מה שטבע בנו אברהם אבינו ומתוך קיום מצווה זו אנו מזרזים את החזרת השכינה למעונה.

האישה השונמית בהכנסת האורחים, מדגיש ישעיה כתנאי לגאולת ישראל. בהכנסת האורחים של אברהם אנו רואים השתוקקות הבאה לידי ביטוי בזריות, בראותו את האורחים מיד "וירא וירץ לקראתם", "וימרה אברהם האוהלה", "ואל הבקר רץ אברהם". הקב"ה ממלא את חסרוננו של אברהם כשם שעשה לשונמית: "ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך...". אברהם דואג לבניו אחריו ומטביע בהם את תכונת מילוי החסרון על ידי מצווה זו, הבאה לידי ביטוי בדורנו. בגלותנו נותרה ארצנו שממה, בבחינת "רני עקרה לא ילדה". ארצנו מרוקנת מבניה, כאישה המרוקנת מבנים. בשיבת עם ישראל לארצו מתמלא הרחם על ידי שיבת הבנים

שכינה, ואמרו חז"ל: "גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה", הגלמדת מאברהם שביקש מה': "אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך". אברהם מבקש על ידי הכנסת אורחים להכין את הבית להשראת שכינה, ולכן גדולה הכנסת אורחים, שעל ידה יהפוך המקום להשראת השכינה. אי קיום מצוות הכנסת אורחים כמוה כדחיקת השכינה מן הבית, משום שאומר הקב"ה: "אין אני והוא יכולים לדור במקום אחד". אם לאורחים אין מקום גם לקב"ה אין. הנביא ישעיה מוצא זיקה בין גאולת עם ישראל והכנסת אורחים: "הלא פרוס לרעב לחמך, ועניים מרודים תביא בית, כי תראה ערום וכיסיתו ... אז יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח", אותם ארבעת מרכיבי המצווה עליהם עמדה

אמנה בתי

ש.א.ג. (ולל) בניה ופיתוח בע"מ

יש שחר אמנה

4 בתים אחרונים

תחת ענף דורדור!

ויש לכם בית 27 דקות מירושלים

הצטרפו למשפחות שכבר רכשו בית צמוד קרקע בסטנדרט בניה איכותי המשתלב בנוף קסום | רק 27 דקות מירושלים בשכונת נוף השחר בכוכב השחר בקהילה דתית לאומית צומחת

נוף השחר 27 דקות מירושלים

נוף השחר ירושלים

דו משפחתי | 122 מ"ר | 4 חד'

1,095,000 ₪

קסום מדד 7.16

לפרטים אמיר 054-2048322

לחנינו שבת רחל

תפילת שחרית בבוקר שלמחרת העלייה על הקרקע. כ"ב בחשוון תשנ"ב

השמחה שבערה בלבבות ומצאה דרכה לפרוץ החוצה ולהכניע את כל הקשיים. התינוק הוכנס בברית ונקרא שמו בישראל מאיר, על שם הסבא, ואט-אט הדאגה פינתה מקומה לשמחה ולנחת. לא רק התינוק החדש נזקק לשם. גם היישוב. בחודשים הראשונים כינו אותו "מצפה רחל", על שם רחלה דרוק הי"ד, ובהמשך, בעקבות התייעצות עם אבשלום קור, הוענק ליישוב השם "שבות רחל", שמזכיר את החברה היקרה שנרצחה בדרך, ולא זו בלבד, אלא שהוא רומז לרחל אמנו, שכפי שהובטח לה, לדמעותיה יש שכר, והנה אנו עדים לשכר הזה כאן ועתה, כי התקיים בנו מקרא שכתוב: "ושבו בנים לגבולם".

סימן שעוד לא הגענו

שילה הייתה נקודה חשובה בדרכנו הביתה. עד שם הייתה תחבורה ציבורית, אבל משהגעת לשם - עדיין עמדה לפניך המשימה בדמות שביל העפר עד שבות רחל. את הדרך הזאת אפשר היה לעבור ברגל, אלא שהקור העז הרתיע רבים מלעשות זאת, והם ישבו והמתינו להסעותיו המבורכות של גיל ברטמן, אחד הרווקים שהתגוררו ביישוב מימיו הראשון. הוא הסכים להתגייס לעזרנו, ובפרקי זמן קצובים, ברכב שהעמידה לרשותנו "אמנה", הסיע אנשים משילה לכאן, ומכאן - לשילה. ומלבד אנשים, דאג גיל להסיע גם את המוצרים שארז צוות המכולת בשילה על פי הזמנותינו, ולהביאם עד פתחי בתינו ממש.

מפגנים מול הבית של פנחס

החורף, כפי שצוין, היה קר במיוחד, והגנרטור הקטן שנתנו לנו לא הצליח לעמוד בעומס שהוטל עליו. הוא התקלקל שוב ושוב, ובכל פעם שהתקלקל - כמובן - הפסקת חשמל. ברבים מהמקרים מי שבא לעזרנו היה ערבי בשם זאכי, שהוא וכל הח'מולה שלו התגוררו בבית ששכן בין שבות רחל לשילה. הוא ידע לטפל בגנרטור! פעם אחר פעם בא, פשפש בקרביו של הסרבן, פירק, סובב, החליף וחזיק עד שהגנרטור התרצה ושב לעבודתו. כיוון שהתקלות לא פסקו, החליפו את הגנרטור הקשיש בגנרטור אחר, קשיש ועייף לא פחות ממנו. סימני העייפות לא

בשילה, והכריזה: "כאן ביתנו!".

לא שביל אליו לא דרך

לנקודה הנבחרת לא הוביל שום נתיב עפר. יצאו אפוא אנשי "מנופי בן-יהודה" הצדיקים, דרוכים איש-איש במשאיתו, שקרוואן עמוס עליה בחלקה האחורי, אוחזים בהגה ביד איתנה, ולמרות החושך שאינו מאפשר ראייה אמיתית של השטח, מבטם נחוש - קדימה! בנסיעתם 'סללו', ולמען האמת, כבשו, דרך עפר חדשה. כל מקום שהצליח המנוף להגיע אליו - שם הוצב קרוואן. אנחנו יצאנו בעקבותיהם ברגל. מִפְּהָ לִפְהָ נלחשו אמירות ברוח: "חייבים לרוץ. חייבים להגיע לקרוואנים, להיכנס אליהם ולסגור את הדלתות. אם לא נצליח - יבוא הצבא, ויפנה אותם בקלות". כוחות צבא כבר התרכזו במקום. ב-5:00 לפנות בוקר הוכרז האזור כשטח צבאי סגור, וב-6:00 בבוקר קיבלנו הוראה מהמח"ט להתפנות. התפללנו תפילת שחרית מתוחה. הייתה תחושה קשה באוויר שהנה עומדים לפנות אותנו. דודו דרוק, בעלה של רחלה הי"ד, שהיה אלוף משנה בצבא, התקשר למשה ארנס, שהיה אז שר הביטחון, ואמר לו: "אם אתה מפנה את הקרוואנים, מחר אני בא עם כל שבעת הילדים שלי לשבת 'שבעה' ליד הלשכה שלך!" השר השתכנע, אולי גם נבהל, וברוך ה' היישוב נשאר במקום.

ויקרא שמו בישראל

בנה הבכור של משפחת שוקר נולד בשבת הראשונה להקמה, ובשבת השנייה התעתד הרך הנולד להיכנס בבריתו של אברהם אבינו, ביישוב שאף הוא זה עתה נולד. בליל שבת לא מצא אביו של יוסי, הסבא הטרי, מנוח. אני זוכר אותו יוצא מהקרוואן באמצע הלילה כשפיגמה לגופו והוא תוהה בקול: "מה הילד הזה עשה לי? לאיזה מין מקום הביא אותי לעשות את הברית של הנכד הראשון שלי?!" ריחמתי עליו וניסיתי לנחמו: "אל תדאג. הנכד הזה יזכה לשאת את השם שלך, של סבא שלו. האין זה פיצוי הולם על הכול?". בין שהצלחתי להרגיעו מעט ובין שלא, הלילה חלף והבוקר הפציע. וביום השבת, השממה מסביב ותנאי מזג אוויר הקשים, אך כוחם לא עמד להם אל מול

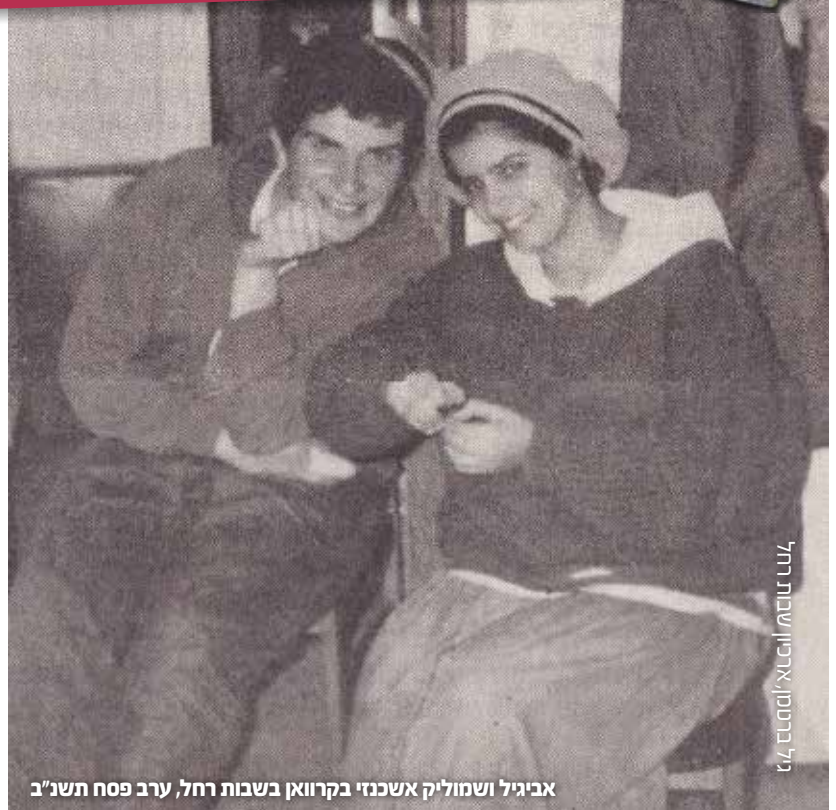
// מראיינות: שירה אשכנזי ותמר תפארת גולדמן

חתן מחדרו וכלה מחופתה

ביום שני בערב, אור לכ"א במרחשוון תשנ"ב, התקיימה בכיכר מלכי ישראל בתל אביב הפגנה נגד ועידת מדיד. מהיישוב שילה יצאו כמה אוטובוסים בדרכם אל ההפגנה. באחד מהם נסעו רחלה דרוק, תושבת שילה, ואחד משבעת ילדיה. בהתקרב האוטובוס לצומת תפוח, נפתחה עליו אש מן המארב. רחלה והנהג יצחק רופא נהרגו. חמישה מנוסעי האוטובוס נפצעו. בין הפצועים היה אחיה של אביגיל. שלושה שבועות בלבד חלפו מאז עמדנו תחת החופה: אני, חייל בסוף מסלול השירות הצבאי ותלמיד ישיבת ההסדר בשילה, ואביגיל, בת היישוב שילה, והנה נקלענו לעין הסערה. הפגיעה הסעיר את הרוחות. רבים הרגישו שחייבת לבוא תגובה למעשה הנפשע. זו הייתה האווירה גם בישיבה. התכנסו אפוא הרב ברום, ראש הישיבה, ותלמידיו, ועמם פנחס ולרשטיין, יו"ר המועצה האזורית "מטה בנימין", זמביש וחיים פוגל מ"אמנה" וחברים יקרים נוספים, אוהבי ארץ ישראל. בסיכומה של הישיבה קיבלו כמה ממשפחות הישיבה ומהרוקים שלמדו בה החלטה שעניינה התגובה הראויה: "מקימים יישוב". גם בנו פיעמה התחושה שהקמת יישוב היא צורך השעה. הצטרפנו.

התארגנות בלתי מאורגנת

אפשר לומר שההתארגנות הייתה ספונטנית למדי. ביישובים רבים הייתה בשלב הראשון התארגנות של 'גרעונים', ומשהתארגנו - עלו על הקרקע והקימו יישוב. במקרה שלנו, איש לא תכנן את היישוב מראש, כך שלא היה גרעין שהתנהווה וזיכה לאישור לעלות על הקרקע. הדחיפות להגיב בערה בעצמות. אנשים דיברו זה עם זה בלהט, ולחלל האוויר נזרקו אמירות כמו: "נקים יישוב!", "חייבים להקים! זה ברור!" וגם שאלות כמו: "מי מצטרף?" ו"מי רוצה לבוא לעזור?" וכבר במלאת יממה אחת לרצח, עלתה למקום קבוצת חברים מקרב חברי הישיבה

אביגיל ושמואל, אשכנזי בקרואן בשבות רחל, ערב פסח תשנ"ב

גיל ברטמן/ארכיון שבות רחל

רבים ואותם צריך לאיים. בחמש השנים הראשונות, שימשתי גם אני בכמה מהם: הייתי הרבש"ץ וגם יו"ר מזכירות היישוב. תפקידים אלו זימנו לי מפגשים לא מעטים עם אח"מים: עם חברי הכנסת אורי אריאל ויולי אדלשטיין וגם כאלה מהקצה השני של המפה הפוליטית כמו איתן ברושי מהתנועה הקיבוצית ורבים נוספים. אביגיל תרמה מכישוריה בטיפול בחברת הנוער של היישוב ובפעילות עמה במשך כשנה. לאורך שנה זו, היה מוחה עסוק תדיר בחשיבה וביצירתיות. שעות העבודה של המוח הוקדשו לליבון ולבירור - להבין את ה'ראש' של הנוער, לחשוב מה מתאים להם, ומה, גם אם במבט ראשון נראה מושך מאוד, איננו מתאים; מה מותר לעשות במערב, ואילו פעילויות חייבות להתקיים בנפרד; האם ההפרדה נמשכת לעד, או שיש גיל שבו מחליטים לערב בנים ובנות וליזום קשר ביניהם - חשיבה לכאן ועכשיו' ולא פחות מכך חשיבה לעתיד.

ילד הזה התפללתי

היישוב הוא בשבילנו הכול. אנו פעילים בכל הוועדות ומשתדלים להיות בין אנשי העשייה, ובכוחות משותפים של חברים רבים ואנו בתוכם, להוביל את יישובנו אל היעדים הטובים שאנו צופים לו בהמשך. איננו מכירים מציאות אחרת. מאז שנישאנו - ביתנו כאן, בעינינו, "שבות רחל" ו'בית' הם היינו הך. אנו חשים שהיישוב הוא ממש כמו הילד שלנו, וילד - אוהבים תמיד. אהבה שאינה תלויה בדבר. וכמו להורים - גם לנו אין צורך להזכיר אף פעם את גילו של היישוב. לשאלה "בן כמה הישבו?" אנו 'שולפים' את התשובה בלי להסס. אם לא נהיה קטנוניים ונתעלם משלושה שבועות, הרי שנות חיינו כשנות נישואים.

את זמביש - לא היה קל. הוא עמד איתן על דעתו ואמר שהדבר בלתי אפשרי, וחשב שבכך חתם את הדיון, אבל מול איתנותו של זמביש, עמדה, לא פחות איתנה ממנה, דבקותו של יוסי במטרה. הוא דחה על הסף את תשובת ה'א' אפשר' וביקש מזמביש לפרוש מפה, תוך שהוא מבטיח לו: "אני אראה לך איך אפשר לעשות...". המפה נפתחה, ויוסי, ביד בוטחת, סימן עליה את תוואי כביש הגישה ליישוב. זמביש עיין במפה בכובד ראש. הרגשנו שעדיין אין הוא מרוצה, והוא גם לא היסס להביע זאת: "תשמע", הוא אמר ליוסי, "בשביל זה נדרש לעשות קיצוצים...". "אז תעשו", השיב לו יוסי בלי להניד עפעף. ובאמת הודות לחזון ולהתעקשות שניקה את כוחה ממנו, יש היום כביש גישה לשבות רחל.

הזכויות של זאכי

זאכי, שאת שמו כבר הזכרנו, סייע לנו לא רק בהפעלת הגנרטור. בתקופה הראשונה של היישוב שימשתי בתפקיד איש התחזוקה ונעזרתי רבות בשכן בעל ידי הזהב. היחסים בינינו היו קרובים מאוד. הקשרים לא התבטאו רק בעזרה במלאכת כפיים. נהגנו לבקר בביתו ולהתארח אצלו, וגם הוא ובני משפחתו באו וישבו אצלנו בבית. אלא שהקשרים הטובים הללו לא האריכו ימים. בשנת 2000, עם פרוץ האינתיפאדה השנייה, הקשרים עם ערביי הסביבה לבשו אופי חדשני. אמנם רבים מאתנו העריכו את זאכי, ראו בו שכן קרוב והתייחסו אליו כפי שמתייחסים לשכנים ולידידים, אבל 'רבים מאתנו' אינם 'כולנו'. הייתה ביישוב קבוצה שהחששות ניקרו בלב חבריה, והם לא יכלו להסכין לידידות הזאת. הם טענו-פסקו ש'בימים כאלה, לא רוצים שום דבר מערבים'. הקשר ניתק. כשמצב הביטחון השתפר - החברות הטובה התחדשה, וכך בחודש האחרון, בימי הרמדאן, הגעתי אליו ובידי מנחה נאה לחג, וגם הזמנה לחגיגת נישואי בתנו נשלחה אליו אחר כבוד.

עוסקים בצורכי הציבור

במקום קטן, בראשית הדרך, יש תפקידים ציבוריים

היו נחלת הגנרטור בלבד. גם אנחנו התעייפנו. עלינו אפוא לעפרה להפגנה מול ביתו של ראש המועצה האזורית "מטה בנימין" - פנחס ולרשטיין. ההפגנה החלה בלילה, ושניים מהחברים, יוסי שוקר וחיים כהן, התכרבלו בשקי השינה שהביאו עמם ונשארו לישון בחוץ. בעלות השחר, בערך ב-5:00 בבוקר, גילה אותם פנחס בפתח ביתו, והמענה בדמות גנרטור חדש לא איחר להגיע.

מישכונה של ליישוב עצמאי תקופה ארוכה מאוד נהגו לראות בנו שכונה של היישוב שילה, יישוב האם שלנו. ה'אם' לא מיהרה 'לנתק את חבל הטבור' שקשר אותנו אליה, דבר שבא לידי ביטוי בעיקר בתחושת המחויבות והדאגה שחשו אנשי שילה כלפיהם: הם הצטרפו אלינו בשבת כדי שתהיה כאן תפילה בבניין, השתתפו עמנו בתורניות השמירה ועזרו ככל שיכלו בתחומים רבים. ובכל זאת, בתוך השנה הראשונה, זכינו לאישור והפכנו ליישוב עצמאי.

גם בניית בתי הקבע החלה. 72 יחידות דיור שהוקצו מלכתחילה לשילה 'הועברו' אלינו והוגדרו כיחידות המאפשרות לבנייה בשבות רחל. ההיתר שניתן לבנייה, היה בבחינת 'הזדמנות של הרגע האחרון', כי בראשית קיץ 1992, עלתה ממשלת רבין לשלטון והחליטה להקפיא את מפעל ההתיישבות ולחתום על הסכמי אוסלו, והוללו - שינו את התמונה מן הקצה אל הקצה.

ההכרה בהיות שבות רחל יישוב בפני עצמו, הייתה צריכה לבוא לידי ביטוי גם בפן המעשי, ובין היתר בכביש גישה ישיר אלינו. הלכנו למזביש והבהרנו לו שאנחנו רוצים כביש שיוביל אל היישוב. להפתעתנו, התברר שמזביש לא מצא כל פגם במצב הקיים וטען שאין כל צורך בכביש כזה. "תיכנסו דרך שילה", הוא קבע, אבל אנחנו לא השתכנענו. יוסי שוקר פנה אליו בראש מורם והבהיר לו את עמדתנו: "שבות רחל הוא יישוב בפני עצמו. לכל יישוב מגיע שתהיה לו כניסה משלו". עד כמה שהיינו בטוחים בצדקתנו, לשכנע

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלכם
מבית מקור ראשון

הדבקת מודעות
בבתי הכנסת
ובריכוזים דתיים

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorishon.co.il

ברשת

שבע שנים והודו אחת

בשבוע השני החלטנו להתמקם ברישקש. גם כאן, דגן, אח של חבר שמקים פה מסעדה, מסייע לנו בהתמצאות ועצות טובות. חוגגים פה את חג האור - דייוואלי - ויש בלילות פיצוצים של זיקוקים במשך שעות. בהתחלה זה מרגש, מרהיב, מרתק. אחרי שעתיים זה מציק ומרגיש כמו בקרב בעזה (האיש מספר על חוויות מהצבא והדמיון). נהנים פה מהקדושה של העיר שלא מאפשרת להכניס אליה אלכוהול ובשר. מנעד האפשרויות שלנו מבחינת כשרות גדול יותר וכשמטיילים עם ילדים מתבגרים, האוכל הוא עניין משמעותי. נהנים מהנהר וחופיו וקופיו. פוגשים פה שוב את נעה וניסים וגם עוד משפחה עם ילדים בגילאים שלנו. מטיילים יחד. אם חשבתם לרגע שהכל רוד, דעו לכם שמריבות האחים, סממני גיל ההתבגרות ושאר מרעין בישין, לא נשארים בארץ. הם מקבלים משנה תוקף ומתפוצצים יחד עם הזיקוקים. מצד שני - מתי בשנים האחרונות יצא לי באמת להיות עם המשפחה בכזו אינטנסיביות ולראות אותם לעומק, לא רק להאכיל לכבס לנקות אלא ממש להיות יחד, לשחק, לקרוא, ללמוד קצת, להתחבק הרבה. שווה זהב.

והוא, האיש הטרי שלנו, מתמודד באומץ. רווק צעיר שלא בטוח שהבין את המשמעות של חתונה עם זו שיש לה שלושה ילדים, מתפקד אוהב וחלק בלתי נפרד מהצלחת המסע. גם כשהוא עייף וזה רעב והשלישי סתם משועמם בנסיכה - האיש יודע להגיד לכל אחד את הדברים הנכונים ולהיות משענת או להעלים לרגע ולתת מרחב.

לא זוכרת המון פרטים מהמסע הקודם שלי בארץ המדהימה הזאת, אבל זוכרת כמה קטנה נסעתי. כמה לבד הילכתי. כמה דמעות שפכתי. וגם כמה אור מצאתי באנשים חדשים שנכנסו לחיי והצליחו לקלף אותי מהקליפות ולהיות איתי בכאב ובתקווה. חוזרת לפה שלמה יותר, מלאה יותר, עם ידיעה ברורה שהכל אפשרי.

בטיסה חזרה, כולם יושנים ואני כבר עמוק ברישימת המטלות לשבוע הקרוב. יש החודש המון הרצאות וגם כנס זוגית על כלכלה יישומית לזוגות צעירים. בקונקשין מעלה לדף העסקי סרטון שלי קופצת מצוק אל תוך הגנגס וגם מבצע שווה לקראת הכנס ויודעת שקפצתי מהצוקים הנכונים, גם בלי לדעת מה מחכה לי למטה.

חזל"ש.

במעלה ההר. איש מיוחד ואצילי שמחלק את חייו בין ישראל והודו. מציל ישראלים שנקלעו לצרות בארץ הענקית הזאת ומחזיר אותם הביתה. הוא לא נמצא עכשיו במרכז כי נסע דרומה להציל בחור שהסתבך. אבל הוא משאיר לנו חדרים מתוקתקים, מטבח כשר, נוף עוצר נשימה ושני עובדים שבאים לעזור לנו עם התיקים מהמוניות. כל חמש דקות שולח עוד וואצאפ לבדוק שהכל בסדר. כשיש חברים בהודו, הכל יותר קל. יש לו מספרי טלפון של אנשים אמנים, וכבר מהארץ, שבועיים לפני הנסיעה, סגרנו את רוב הדברים.

שבת סוכות. סעודות בבית חב"ד. הם מאושרים לראות אותנו כי יש לנו שני בנים מעל גיל ברמצווה ואנחנו שלושה למניין. כבר סוף העונה פה. הם מספרים שבראש השנה היו בכפר יותר מאלף ישראלים אבל עכשיו כבר קשה להשיג מנין. הילדים מתגייסים ומגיעים לכל התפילות, גם בשמחת תורה וגם בשבת הבאה, ואני מגשימה כמה רגעי נחת (בבית אין סיכוי להעיר אותם בשבת בבוקר). מתבוננת מהצד בגבראים שלי יושבים ליד אישי היקר ומתמוגגת. מסתבר שכל הכוחות נמצאים בהם, כל האהבה קיימת ומחכה לרגע הנכון לפרוץ. וכשהם יושבים מול ארון קודש צנוע, על הר בהודו, הם יכולים להאיר את האור האמיתי שלהם ולא לחסות בצילם של אילנות גבוהים מהם. הם קורנים. בחולצות הלבנות החדשות ובשוראולים שקנו בשוק הם נראים כמלאכים. עוצמת עיניים, שומעת את קולם מבקיע שערי שמיים ומתרוננת.

שבוע שלם עובר בנעימים. עולים במסלולים למפלים מרהיבים, מסיירים באתרים טיבטיים, צובעים מנדלות, משחקים טאקי וקוראים בשמש הנעימה. הילדים מכירים את סיוון, השפית הישראלית שנמצאת בחדר לידם. יחד עם עוד זוג חילים משוחררים, נעה וניסים המתוקים, ולא, סטודנטית בחופשה, הם מקבלים רשימת קניות מפורטת ויורדים לכפר. אחרי חצי יום הם חוזרים עם השלל וסיוון מנצחת על מלאכת הבישול. הכל יש כאן, ובשפע. הוכנו מנות צמחוניות מעולות כולל קינוחים, שהספיקו לכל החבורה ליומיים. כמובן שהושארו קופסאות בהקפאה למחרת שלנו. תענוג להתכרבל במיטה בשעה מוקדמת ולשחרר את הילדים לשחק ווייט עם אנשים מתוקים עד אמצע הלילה רק כדי לקום לשקט של הבוקר ולגלות מרפסת מלאה בציורים וצימידים שהם הכינו.

חמש בבוקר, רסיסים ראשונים של שמש, מתעוררת למשמע קול חבטות במרפסת. אחד אחרי השני הם נוחתים ומקפצים הלאה למרפסת הבאה. חמישה קופים אפורים גדולים ושנים קטנים בעקבותיהם. לא מצליחה לחזור לישון. הולכים לישון מוקדם פה בהודו. מרגע שיורד החושך, אנחנו מתכרבלים בחדרים, קוראים, משחקים קצת ושוקעים בשינה אחרי יום טיול. אז גם מתעוררים מוקדם.

שבועיים וחצי של משפחה. האמת, רצינו לקפוץ לשבוע באירופה בקיץ, אבל כל כך הרבה תיאומים בין מחנה בני עקיבא של האמצעי לקייטנה של הצעיר לעבודה של הבכור, שוויתרנו. אחר כך חודש מילואים של האיש ואז כבר נהיה קריר באירופה ולא התחשק. אז הודו. קטע איך למרות שהכרטיסים עולים פי שלוש וצריך וויזות חיסונים וביטוח, נשארים באותה מסגרת תקציב כמו שבוע באירופה. ככה זה כשאפשר לאלול, חמישה אנשים, ארוחת צהריים בחמישיים ש"ח בסה"כ ולישון שבוע שלם בשלוש מאות ש"ח לשני חדרים עם מטבח צמוד. אפילו ראפטינג מטרופ של 12 ק"מ עולה פחות ממנת פלאפל ושתייה בארץ.

הילדים אינם מורגלים בטיסות. ההתרגשות בשיאה. למרות טיסת לילה, הם לא ישנים הרבה. נוחתים במוסקבה. ארבע מעלות. המדריכה מחכה לנו בתחנת הרכבת. קבענו איתה מראש בוואצאפ. היא מתגלה כאוצר אמיתי. מסיירים בכיכר האדומה ומספיקים לתפילת יום טוב שני בבית הכנסת המרכזי המפואר. ארוחת בוקר בקר של הסוכה וממשיכים בסיוור עד שצריך לחזור לשדה התעופה. הצעיר מתברר כגיבור אמיתי. לא מתלונן על ההליכה הארוכה והסיוור באנגלית (כמובן מתרגמים לו הכל). בטיסה הבאה כבר נרדמים קצת יותר. נחיתה רכה בדלהי. מעבירים סט של 4 מינים לזוג צעיר שביקשו במיוחד שנביא להם. עולים על רכב גדול שסיע אותנו עשר שעות לדראמסאללה בצפון. רוב הנסיעה ישנים. מתעוררת לנפנים מוכרים. הייתי כאן לפני שבע שנים. נסעתי באותה דרך, אבל על רקע אחר לגמרי. היה אז חודש אלול ונסעתי לבדי לצפון הודו עם תרמיל קטן וסוכריה על מקל. אין לי מושג למה דווקא לשם, אבל הייתי חייבת לברוח לרגע כדי לשבת שבעה על חיי כפי שהכרתי אותם.

כאן, בהודו, לפני שבע שנים, כשאני מותשת וכאובה, הכרתי כמה אנשים וצאי דופן. איציק הוא אחד מהם. היום, כמו אז, יש לו מרכז ישראלי וגסט האוס

מה יקרה

שבת חיי שרה בחברון / כ"ה בחשוון 26 בנובמבר

חברון נערכת לשבת חיי שרה המסורתית והפעם באופן חגיגי ביותר לרגל שנת היובל לשחרור חברון. בשורה לאורחים - השנה האירוח בחברון כיד המלך ללא תשלום בחסות "חב"ד חברון". תכנית השבת תקיים בסימן "ריבונות ישראל", בשיתוף תנועת "נשים בירוק". מספר המקומות מוגבל, הירשמו בהקדם.

לפרטים והרשמה: 02-9965333 או באתר www.2hebron.co.il

שבת | 26.11

מוסיקה חובקת עולם עם יוני שרון במיתרים / כ"ב בחשוון 23 בנובמבר

מתנ"ס הר חברון באירוע שני בתכנית חורף חדשה "יוצאים קבוע" - מופע של מוסיקת עולם בהשתתפות הקהל. היכרות עם סגנונות המוזיקה מהמזרח התיכון, תורכיה, מרוקו, עיראק, מצרים ועוד עם יוני שרון - אמן כלי הקשה המופיע בכל העולם ומיטב הנגנים בארץ. מחיר: 30 ₪. לפרטים: www.hrhebron.co.il

מצדיעים לאנשי החינוך עם יהודים גאון בשערי תקווה / כ"ז בחשוון 27 בנובמבר

המועצה האזורית שומרון מצדיעה לאנשי החינוך בהופעה מיוחדת של יהודים גאון בהיכל התרבות והספורט שערי תקווה. תחילת מופע בשעה 20:15. מחיר כרטיס 50 ₪. לפרטים והרשמה באתר מתנ"ס שומרון.

מספר המקומות מוגבל הזדרזו להירשם

שבת חיי שרה

שבת חברון

שבת היובל שבת ריבונות על ארץ ישראל

חדש!! בית חב"ד חברון מזמין את הציבור:

סעודות השבת כיד המלך ללא תשלום

לפני יובל שנים זכינו לרגע היסטורי: שחרור ירושלים, שחרור חברון עיר האבות, ושחרור לב ארץ ישראל. כעת הזמן לסיים את הויכוח, ולהכריז ברורות: **עם ישראל ריבון בארצו!**

במהלך השבת יתקיימו שיעורים, הרצאות ודיונים התכנית בשיתוף תנועת נשים בירוק

כ"ד-כ"ה חשוון תשע"ז | 25 - 26 בנוב' 2016

בתוכנית

תפילות ברב עם **החזן דב הלר** וחזנים נוספים, קבלת שבת בנוסח קרליבך, עונג שבת ומפגשים עם **רבנים, שרים, חכ"ם, ואישי ציבור**, סיורים באתרי חברון, "טיש" והרצאות מרתקות ועוד

בשבת חיי שרה מערת המכפלה פתוחה כולה ליהודים, כולל **אולם יצחק!**

שימו לב להסדרי האירוח:

אורחים מגיל 19 ומעלה מוזמנים לאירוח הציבורי (בתשלום, ההרשמה חובה): לינה בבתי הספר, ארוחות מלאות בתדירות האוכל.

ניתן להקים אוהלים ולמקם קרנועים בגנים ובתחנינים בחברון (אין צורך להירשם).

בני-נוער בקבוצות מאורגנות בלבד בליווי מורים או אחראים | מוזמנים לפנות למטה האירוח.

הסעות בתשלום מירושלים, בניי האומה, בשעה 13:30, **הרשמה חובה**

קו 160 אגד מתגבר (ללא הרשמה) יוצא ביום שישי מבניי האומה בשעות 9:30 - 14:00 לאור נסיון העבר, כדי למנוע חילול שבת, אנו ממליצים ומבקשים מהציבור להקדים להגיע לחברון כבר בשעות הבוקר. ברוכים הבאים!

הציבור מתבקש לשמור ולהקפיד על קדושת השבת והצינועות במלואן!

להרשמה בקלות (חובה) www.2hebron.co.il

מטה אירוח 9965333 - 02 שלוחה 3

מבצע התרמה ענק

למען חיזוק היישוב היהודי בחברון אפשרות לתרום בברטיס אשראי או בהפקדה בבנק הדואר ח-7524819 לפרטים ותורמות: 1-800-400-456 **תרמו והיו שותפים!**

Hebron Fund | היישוב היהודי בחברון | חב"ד חברון | מנהלת מערת המכפלה | קרן מורשת מערת המכפלה | המועצה הדתית קרית ארבע - חברון | ועדה מוניציפלית חברון | הכנסת אורחים חברון

לזכות חיים צבי בן שולמית

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

כי מקליה תצא תורה לאורך השנים פעל בית הכנסת שבקיבוץ קליה במועצה האזורית מגילות ים-המלח במבנים שונים ברחבי הקיבוץ: מבנה זמני, מבנה נייד ואפילו גן ילדים ששימש כבית כנסת לאורך השנים באין פתרון אחר. השבוע, לאחר ארבעים שנה, נחנך בטקס מרגש בית כנסת שנבנה במימון משרד הדתות, קיבוץ קליה ובית ההארה בקיבוץ. במעמד חנוכת בית הכנסת הוכנס גם ספר תורה אשר נתרם על ידי משפחת **לניאדו** תושבי הקיבוץ. טקס חנוכת בית הכנסת התקיים במבנה החדש, במעמד חה"כ **מיכאל מלכיאלי**, הרב **שלמה לנדאו** וראש המועצה האזורית מגילות **אריה כהן** שאמר: "בית הכנסת בקיבוץ קליה הוא סמל ודוגמה לפתיחות, לסובלנות ולכבוד ההדדי שמהווים את הבסיס למארג החיים המיוחד כאן בצפון ים המלח". **4**

רוח חדשה בהר במסגרת מחקר המקיים שיתוף פעולה בין מו"פ יהודה ושומרון, אוניברסיטת בן גוריון והמחלקה לחקר הסחף במשרד החקלאות, הוקמה בסוסיא תחנה מטאורולוגית משוכללת. התחנה נבנתה במימון משרד החקלאות ומצטרפת לארבעים תחנות הפרוסות ברחבי הארץ כשהמשוכללת ביותר נבנתה לאחרונה בהר חברון ותיתן מעתה תחזיות מזג אוויר מדויקות שישמשו את חקלאי האזור. את חנוכת התחנה מינפו במו"פ יהודה לפעילות סביב נושא מזג האוויר במסודות הלימוד ביישוב. מתנדבים מהישיבה התיכונית סוסיא עברו הכנה מקצועית, שלאחריה הדריכו את כיתות בית הספר היסודי. **5**

הוועדה עולה לרגל במסגרת שבוע הקליטה בכנסת קיימה ביום חמישי האחרון ועדת העלייה, הקליטה והתפוצות של הכנסת בראשות חה"כ **אברהם גנוסה** טקס מרגש ודיון במרכז הקליטה הראשון בישראל שנמצא בשילה הקדומה בבנימין **2**. עולים חדשים וותיקים מרחבי המועצה הגיעו להשמיע את קולם לספר על האתגרים הרבים והכוחות הנדרשים כדי להיקלט בארץ. המחסור בדיוור ובמקומות עבודה לצד הקושי עם השפה החדשה והניתוק מהמשפחה והחברים בארצות מהן עלו. יו"ר מועצת יש"ע ומועצה אזורית מטה בנימין **אבי רואה** פנה לוועדה בבקשה לסייע בבניית דירות שיהיו מיועדות עבור העולים חדשים. **שרה שראל**, האחראית במועצה על קליטת העולים, פנתה לוועדה וביקשה סיוע מיוחד עבור ילדי העולים שנקלטים בגנים. המועצה לקחה על עצמה לסייע ככל שניתן בקליטתם ושילובם של העולים בקהילות השונות ובארץ.

הבימה המרכזית כחלק מפעילות תרבותית ענפה בקריית ארבע-חברון, ביום חמישי האחרון התכבד היכל התרבות לארח את התיאטרון הלאומי "הבימה", בהצגה "סיפור פשוט". היכל התרבות היה מלא בתושבי העיר, תושבי גוש עציון והאזור כולו. **3** שרת התרבות והספורט חה"כ **מירי רגב** ברכה על שיתוף הפעולה והתייחסה ללחצים הקשים שהופעלו על תיאטרון הבימה בכלל ושחקני ההצגה בפרט, להימנע מלהגיע לקריית ארבע-חברון. **רגב** ציינה כי "זהו אירוע שחוגג תרבות ישראלית מקורית, תרבות שקושרת בין ישן וחדש, בין עיר האבות העתיקה לבין היצירה התוססת והעדכנית של ישראל 2016", וחתמה באיחול "שנראה עוד הרבה הצגות, כאן, ביהודה ושומרון ובבקעת הירדן".

עפרה דורשת היישוב עפרה הקים השבוע מאהל מחאה מול הכנסת בדרישה להסדיר את מעמד היישוב ולהציל את הבתים של תשע המשפחות שבג"ץ הורה להרוס עד לפברואר הקרוב. המשפחות, שמתגוררות כ-8 שנים בבתי קבע בעפרה, יישוב שהוקם כחוק על ידי ממשלת ישראל לפני 41 שנים, עומדות כעת בפני גזירת פינוי. לאורך כל השבוע עמדו המשפחות, יחד עם שר החינוך **נפתלי בנט**, יו"ר שדולת ארץ ישראל **יואב קיש**, חה"כ **יהודה גליק**, חה"כ **שולי מועלם**, חה"כ **מוטי יוגב** ועם תומכים נוספים נוספים מרחבי הארץ מול משכן הכנסת ודרשו חוק וצדק ליישוב עפרה ולתשע המשפחות. לעדכונים נוספים על המשך הפעילות ניתן להיכנס לעמוד הפייסבוק של המאבק - "עפרה דורשת".

ממשיכים לטייל מזה שנים היו קשיים בהבאת תלמידים מטיילים ליהודה ושומרון, בין השאר בשל הוראות האבטחה החמורות עד כמעט בלתי אפשריות שנתן צה"ל לבתי ספר לטיולים באזור. לפני כשנה פנתה יחידת הגמ"ר פיקוד מרכז ומתא"מ פיקוד מרכז לראש מרכז סיור ולימוד שומרון **יאיר אלמקיים** בבקשה לסייע בריענון פקודת הטיולים - הליך שגרתי שצריך להתקיים מדי כמה שנים ולא התרחש באופן רחב ביחס לשומרון כעשור. הפנייה הביאה לניסוח פקודת הטיולים החדשה שאף אושרה על ידי צה"ל. הפקודה החדשה תאפשר לבתי הספר להגיע לאתרי טבע ומורשת שעד היום ההגעה אליהם הייתה מורכבת עד כדי מייאשת ורבים העדיפו לקחת את התלמידים לעין גדי או אילת. **1**

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908515 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן
תמונות: Ooman, מ.א. מגילות, מירי צחי, אלישע מלאך, טוב רועי, כרמי אור
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** perta@myesha.org.il
 אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
 ביהודה ושומרון וחבל עזה
 מועצת היישובים היהודיים
 רמת הגולן 55, ירושלים
 טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
 www.myesha.org.il